

Марк Твен • Антон Чехов • О'Хенри •
Иван Бунин • Кейт Шопън • Мери Шели

ЦЕЛУВКАТА

РАЗКАЗИ ЗА ЛЮБОВТА

Подбор и превод
Огняна Иванова

СЪДЪРЖАНИЕ

МАРК ТВЕН

Дневникът на Ева 7

АНТОН ЧЕХОВ

Хиляда и една страсти или Страшната нощ 39

Роман с контрабас..... 47

Пръч или негодник 58

След представлението 61

О'ХЕНРИ

Животът е спектакъл 67

ИВАН БУНИН

Слънчев удар..... 83

Галя Ганска..... 97

Руся 113

Кавказ..... 131

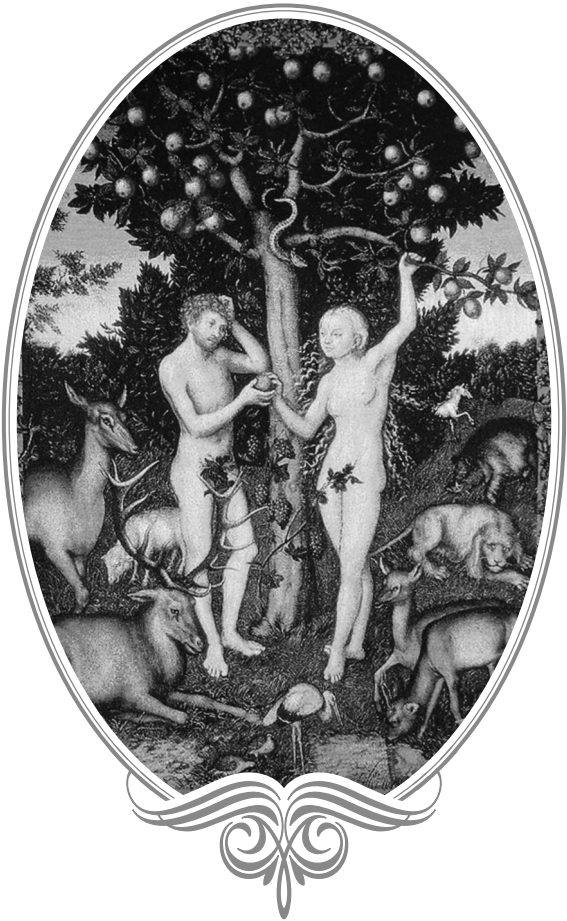
КЕЙТ ШОПЪН

Дамата от Байу Сейнт Джон..... 139

Целувката 150

МЕРИ ШЕЛИ

Безсмъртният смъртен 157

Марк Твен

ДНЕВНИКЪТ НА ЕВА

СЪБОТА

Вече навърших близо един ден. Появих се вчера. Поне така ми се струва. И сигурно не греша, защото ако е имало ден преди вчера, по негово време аз не съм била там, иначе щях да си спомням. Възможно е, разбира се, да го е имало, а аз да не съм забелязала. Както и да е, но сега ще си отворям очите на четири и ако се случат дни като деня преди вчерашния, ще им обърна внимание. Най-добре ще е да се заема с това веднага, за да не се обърка поредността, защото някакъв инстинкт ми говори, че един ден тези подробности ще бъдат важни за историците. Имам чувството, че аз съм експеримент; чувствам се точно като експеримент, не би било възможно един човек да се чувства експеримент повече от мен, и по тези

причини вече съм убедена, че съм именно това: експеримент, просто един експеримент и нищо повече.

Но ако аз съм експеримент, дали в експеримента няма и друго, освен мен? Струва ми се, че не съм само аз; мисля, че и останалото е част от експеримента. Аз съм основното в него, но според мен и останалото има своето място. Дали моето положение е уточнено, или пък трябва да го следя и да се грижа за него? По-скоро второто. Някакъв инстинкт ми говори, че цената на върховенството е вечно да бъдеш нащрек. Според мен намерих доста сполучлив израз за едно съвсем младо същество.

Днес нещата изглеждат по-добре от вчера. В бързината всичко да бъде довършено още тогава, планините останаха доста нащърбени, а някои от долините до такава степен бяха задръстени с боклук и остатъци, че изглеждаха доста безрадостно. Благородни и красиви произведения на изкуството не бива да се създават припряно, а този величествен нов свят на истина е извънредно благородна и красива творба. И несъмнено той е изумително близо до съвършенството, въпреки краткото време. На места има скупчени прекалено много звезди, за разлика от другаде, но междувременно това със сигурност може да бъде поправено. Снощи луната се отскубна, плъзна се на-

долу и излезе въвн от картината – само каква огромна загуба! Сърцето ми се къса при спомена за това. Сред орнаментите и украсата нищо не може да се сравни нито с нейната красота, нито с блясъка ѝ. Трябвало е да бъде вързана по-здраво! Само да можеше да си я върнем...

Да, обаче изобщо не се знае къде е отишла. Освен това всеки, при когото попадне, ще я скрие. Сигурна съм, защото и аз бих го сторила. Смятам, че мога да проявя искреност по отношение на всякакви други неща, но вече започнах да си давам сметка, че сърцевината и ядрото на моята природа е обичта към красивото, страстта към красотата, така че не би било безопасно да ми поверят луната, принадлежаща на друг, ако този друг не знае, че тя е при мен. Мога да се откажа от луна, която намеря през деня, от страх, че някой я търси, но ако я намеря в тъмното, не се съмнявам, че ще си измисля оправдание да не споменавам нищо по въпроса. Аз наистина обичам луните, толкова красиви и романтични са. Искане ми се да имахме пет-шест луни – тогава изобщо нямаше да спя; никога не би ми омръзнало да лежа по гръб на обраслия с мъх бряг и да ги гледам.

И звездите са хубави. Иска ми се да можех да сложа няколко звезди в косата си. Ще се учудите, ако разберете колко са далече, защото не изглежда да е така. Снощи, когато изгряха за първи път, аз се опитах да обруля няколко, но тоягата не ги достигна, което ме изненада; после мятах по тях буци пръст до изнеможаване, но не уцелих нито една. Понеже съм левачка, не ме бива в хвърлянето. Дори когато се прицелвах в някоя звезда, която не ме интересуваше, не улучвах друга, макар че се случваше да стигам доста наблизко: видях как черното петно – буцата – прелетя четирийсет-петдесет пъти и попадна точно в средата на златната купчина, на косям да улучи, и ако бях продължила още малко, сигурно щях да сваля някое светило.

Така че си поплаках, което е съвсем естествено за създаване на моята възраст, и след като си починах, взех кошница и се запътих към едно място в самия край на заобикалящия ме кръг, където звездите бяха близо до земята и щях да ги стигам с ръце, а това във всеки случай беше нещо по-добро, защото щях да ги събера внимателно, без да счупя някоя. Обаче излезе, че те са по-далече, отколкото си мислех и накрая се отказах; толкова се бях уморила, че и една крачка повече не можех да направя; краката ми се бяха разранили и много ме боляха.

Нямаше как да се върна у дома – беше твърде далече и застудя, затова открих glutница тигри и се настаних сред тях – беше възхитително уютно и усецах дъха им – сладък и приятен, защото се хранят с ягоди. За пръв път в живота си виждах тигри, но ги разпознах по ивиците. Ако успея да се сдобия с тигърска кожа, от нея ще стане прекрасна роба.

Днес получавам по-добра представа за разстоянията. Толкова голямо желание изпитвах да се сдобия с всяко красиво нещо, че в унес посягах към него – понякога то се намираще прекалено далече, а друг път беше редом, но изглеждаше на стъпка от мен – само че, уви, между нас имаше тръни! Това ми беше за урок и аз – съвсем сама – го превърнах в аксиома, първата, която измислих: „Одраният Експеримент избягва тръните.“ Според мен мисълта е много хубава за едно съвсем младо създание.

Вчера следобед от известно разстояние проследих другия експеримент, за да установя, ако е възможно, защо е бил замислен. Но не стигнах до заключение. Според мен това е мъж. За пръв път в живота си виждах мъж, но тази твар ми приличаше на мъж и съм сигурна, че е именно това. Осъзнах, че изпитвам към него повече любопитство, отколкото към другите влечуги. Ако, разбира се, той е влечуго, както

предполагам: има чорлава коса, сини очи и изглежда като влечуго. Няма ханш, тялото му е издължено като морков, ако е прав, и е побито в земята като бесило – затова си мисля, че е влечуго, макар че може да е архитектурно произведение.

Отначало се страхувах от това нещо и всеки път, когато се обърнеше, хуквах, като си мислех, че ще ме преследва, но постепенно разбрах, че то само се опитва да се отдалечи, така че когато престанах да се боя толкова, в продължение на няколко часа вървях подире му, а това го изнерви и го накара да се чувства нещастно. Накрая го обзе толкова голямо безпокойство, че се покатери на едно дърво. Почаках отдолу известно време, а после се отказах и се прибрах у дома.

Днес стана същото. Пак го принудих да се покатери на дърво.

НЕДЕЛЯ

Още е на дървото. Явно си почива. Но според мен хитрува: неделята не е ден за почивка, за почивка е определена съботата. Нещото ми се струва твар, която има по-голям интерес към почивката, отколкото към каквото и да е друго. Аз бих се уморила, ако почивах толкова много. Изморява ме дори само да седя

и да наблюдавам дървото. Наистина се чудя за какво е предназначено нещото – никога не го виждам да прави каквото и да е.

Снощи върнаха луната, *толкова* бях щастлива! Смятам, че постъпиха много честно. Луната пак се плъзна надолу и падна от небето, но аз не се притесних; няма защо да се притеснявам заради съседите, те ще я върнат. Иска ми се да направя нещо, за да засвидетелствам своята признателност. Може да им изпратим няколко звезди, защото звездите тук са повече от необходимото. „Да им изпратя“, не „да им изпратим“, защото виждам, че влечугото не го е грижа за такива работи.

Вкусът му е долнопробен и не се държи любезно. Когато снощи отидох там по здрач, то беше слязло от дървото и се опитваше да улови някоя от петнистите рибки, които си играят в езерцето, така че ми се наложи да го цапардосам с буца пръст, за да се покатери отново на дървото и да остави рибките на мира. Чудя се дали пък ролята му не е *тъкмо тази*. Да не би да няма сърце? Никакво състрадание ли не изпитва към тези живинки? Възможно ли е да е било замислено и произведено за подобна грубиянска работа? Видът му е подходящ за това. Една от буците го улучи зад ухото и нещото проговори.